

De Steek

woorden **Heleen Hoppesteyn**
beelden **Charlotte Visser**

Meeuwen cirkelen boven de Amsterdamse huizen terwijl ik wacht op Natalie de Koning, eigenaresse van De Steek, een naaicafé met bijbehorende stoffenwinkel en workshopruimte.

Even later komt ze aan fietsen. Tijdens het wisselen van onze eerste woorden stappen we het naaicafé binnen; een ruimte gevuld met grote houten tafels met lampen erop geklemd en waar onder die tafels, op een speciaal daarvoor gemaakte plank, naaimachines wachten om mee aan de slag te gaan.

Met een kop koffie en thee nemen we plaats in de workshopruimte. Ons gesprek begint bij Natalie haar jeugd. Als tiener heeft zij al interesse in naaien, maar haar moeder wil het haar niet leren. 'Ga maar op les', zegt ze tegen haar dochter. Op naailes valt Natalie op tussen de andere, overwegend oudere, cursisten vanwege haar aparte kledingstijl. Uit dezelfde tijd dateert haar eerste modeshow. 'Dat was voor Kunstbende, een netwerkorganisatie voor jong creatief talent. Vriendinnen showden de door mij ontworpen kleding', vertelt Natalie.

Na de middelbare school kiest ze voor de opleiding Mode Ontwerpen aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Daar ontluikt haar interesse in duurzaamheid, een onderwerp waar dan nog weinig aandacht voor is. Zodra ze is afgestudeerd begint Natalie voor zichzelf. Ze ontwerpt kleine collecties onder haar eigen naam. Tegelijkertijd richt ze *I Am Nold* - een samentrekking van 'new' en 'old' - op. Onder dit label ontwerpt ze met gerecyclede materialen enkele stukken kleding. En ze gaat naailes geven. 'Mijn eerste klanten wierf ik via een bericht op het prikbord in de supermarkt.' Lachend: Instagram was er toen nog niet.'

Nog tijdens haar master Fashion Design aan ArtEZ, The University of Arts in Arnhem, richt ze PULP op: een concept van pop-up stores in anti-kraakruimtes, waar je zowel workshops kunt volgen als duurzame en reststoffen kunt kopen. 'Daar is het zaadje geplant voor een eigen, vaste plek waar ik mensen kan meenemen in het maakproces.'

Met De Steek heeft ze die plek gevonden. Door middel van *crowdfunding* verzamelt Natalie het benodigde kapitaal en opent ze in januari 2019 haar deuren. Haar aanpak is eigentijds en succesvol. Met een digitale strippenkaart plannen cursisten hun eigen lesmomenten waarop ze leren naaien met de patronen die Natalie ontwerpt; een collectie die nog steeds groeit. Soms maakt ze enkele stuks voor de verkoop, soms mogen crowd-funders een kledingstuk uitkiezen als dank voor hun financiële bijdrage. 'Het is een manier om voor verbinding te zorgen en hen erbij te betrekken.'

Ik vraag haar hoe cursisten het ervaren, wanneer ze voor het eerst iets genaaid hebben. Ze vertelt over de trots die mensen voelen bij hun eerste resultaat. Een trots die versterkt wordt door een compliment van Natalie. Met sommige cursisten bouwt ze een bijzondere band op. Die komen speciaal voor haar naar De Steek. Inmiddels geeft zij al lang niet meer als enige les. Ze huurt verschillende andere ontwerpers in voor het verzorgen van textiele workshops. Waarvoor je ook naar De Steek komt, in de veelheid van mogelijkheden staat, naast de techniek, ook het ontwerpen centraal. De basispatronen kunnen naar eigen wens en inzicht worden aangepast. Dat sluit aan bij Natalies visie om De Steek een plek te laten zijn waar je komt om te leren. Een plek van samenkomst. 'Een instituut', droomt ze hardop.

Duurzaamheid loopt als een rode draad door het werk van De Steek. Natalie toont mij haar prachtige ecologische stoffencollectie. 'Het zijn stoffen met veel ziel. Ook alle andere materialen die je er kunt kopen, zijn duurzaam. Naast iedere tafel staat een mand met restjes stof. Niets wordt weggegooid. En niet alleen leren cursisten hun eigen kledingstukken maken, ze leren ook hoe ze deze kunnen repareren en *upcyclen*, ofwel mooier maken, waardoor de levensduur ervan verlengd wordt. Natalie ziet hoe haar cursisten bewuster omgaan met hun kleding, doordat ze inzicht krijgen in het maakproces ervan. 'Ze ervaren zelf dat dit tijd en aandacht vraagt.'

Als ik naar Natalies ambities voor de toekomst vraag, vertelt ze dat ze graag stoffen met prints wil maken. Ook heeft ze als wens om de collectie uit te breiden met *zero waste* patronen, die je zo op de stof neerlegt dat je nauwelijks knipresten overhoudt. 'En een tweede vestiging lijkt me ook geweldig.' Ideeën genoeg. Natalie heeft mij met haar verhaal zodanig geïnspireerd dat ik na afloop van ons gesprek met drie patronen de winkel uitloop, om voor het eerst in lange tijd weer eens een kledingstuk te gaan maken.

